

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., po jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se za 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Kak upliv bode imela zmaga Tisze pri zadnjih volitvah?

Veliko veselje je vzbudila v liberalnih listih to in onostran Litave zmaga Tisze pri volitvah. Kričalo se je, da je to zmaga liberalizma nad reakcijo, in še mnogo tacih fraz je bilo čitati po liberalnih, zlasti židovskih listih. Izražala se je v teh listih celo nada, da bode ta zmaga tudi uplivala na notranjo politiko v Cislitaviji in oslabila sedanjo Taafejevo vlado.

Mi se ne skladamo v tem s temi organi in ne verjamemo, da bi ta Tiszina zmaga kaj dosti pomogla pravemu liberalizmu. Sicer ni dvojbe, da so Tisza in njegovi tovariši bolj ali manj liberalni v tem pomenu besede, kateri je sedaj sploh v navadi. Pa vsa beda tči v tem, da je sedaj pojem liberalizma zgubil vso to določnost, katero je imel pred nekaterimi desetletji, ta pojem postal je tako nejasen in raztegljiv, da se pod njim lahko skrivajo najnasprotnješa teženja; spremenil se je v krinko, za katero skrivajo svojo pravo fizionomijo politične stranke in dejatelji. Sedaj se more politično delovanje vlad in strank le presojevati po njih odnošanjih k narodno-gospodarskim in narodnostnim vprašanjem.

V narodno-gospodarskem oziru v bodoče od Tisze ni pričakovati bolj resnega dela, kakor je bilo to, katero smo videli poslednja leta. Celih 8 let se na Ogerskem ni naredila nobena poskušnja, ni uvel noben važnejši zakon, ki bi imel odpomoči narastajočemu ubožanju. Vedno je poudarjal Tisza, da prirodna bogastva Ogerske in primeroma mnogoštevilni kmetijski stan so že dovolj jamstva proti vsakemu socijalnemu zlu; in da se vladi ni treba mešati v ekonomična vprašanja itd. Pa vsi ti ugodni pogoji neso mogli rešiti dežele narodno-gospodarskega propada; pri znani nebriznosti vlade kmetje vedno bolj božajo in lezejo v dolgove; oderuštvo hitro na rašča in z neizmerno hitrostjo si kupiči v svoje roke kmetiska zemljišča; ostanki združnega gospodarstva, katero se je dolgo ohranilo mej južnoogerskimi Slovani, so popolnem izginili poslednja leta; ubožani kmetje se silijo v mesta in tako pomnožujejo mestni proletarijat in ponižujejo plačo delalcev po

tovarnah. Industrija peša in razmere mej gospodarji in delavci neso nič urejene itd. Dober dokaz, kako da propada narodno-gospodarsko stanje na Ogerskem je hitro naraščanje antisemitizma, ki ima tu popolnem značaj narodnega protesta proti ekonomičnemu pritiskanju. Povsod so se slišali mej protisemiti pri poslednjih volitvah klici: „Pogin židom in gospodi!“

Zdaj pa pogledjmo kak upliv zamore imeti nadaljno gospodstvo Tisze na razvoj narodnostij v Ogerskej, kolikor je Tisza nedelaven in nebrizen v na rodno-gospodarskih zadevah, toliko bolj energičen je pa v narodnostnih vprašanjih. Kakor pravi madjarski politik je trdno preverjen, da Ogerska more samo tedaj obstati, ako se neprestano in vedno hujše pritiska nemadjarske narodnosti na Ogerskem, to je dve tretjini prebivalstva. Ogerska ima jedva pet milijonov Madjarjev, vse drugo prebivalstvo so Slovaki, Rusini, Srbi, Hrvati, Rumuni in Nemci. Statistični izkazi poslednjih let so pokazali za Madjarje žalosten faktum, da se nemadjarske narodnosti vedno množe, Madjarji pa ne, ter bi pri naravnih razmerah pive morale zadobivati vedno večji upliv. Da se pa to ne zgodi, prišli so madjarski politiki poslednjih let do zaključka, da ako so naravnemu pomnoženju madjarskega življa postavljene meje, treba je umetno okrepčati madjarsko narodnost, to je pomadjariti druge narodnosti. Tiszina vlada je s tako energijo delala na to, da se ni niti bala rušiti ustave in prelomljati zakonov. Vzemimo nekoliko primerov. Po §. 7. zakona o narodnostih, ki spada mej osnovne zakone ogerske države, ima vsak ogerski državljani, ki ima opraviti pri sodniji, pravico posluževati se ustno in pismeno svojega materinega jezika. Vzlic jasnemu smislu tega zakona, izdal se je v mnogih komitatih, kjer je večina prebivalstva slovanska ali rumunska, prošlo leto nek vladni ukaz, kateri prepoveduje sodnijam prve instance vsprejemati uloge, katere neso pisane v madjarskem jeziku, in ta okrožnica ostala je v veljavi, ter se je pokazala silnejšo, kakor osnovni zakon.

Ravno to vidimo v šolah. Po §. 17. zakona o narodnosti ima se po srednjih šolah poučevati v onem jeziku, katerega govore učenci tistega kraja. V praktiki je pa na Ogerskem izmej 170 gimnazij in

realk 153 madjarskih in samo v 17 se poučuje in razlaga v nemadjarskih jezikih. Nasproti temu zakonu je ogerski parlament pred 5 leti izdal zakon o narodnem izobraževanju, po katerem je v vseh ljudskih šolah madjarščina obligatna. Vsled tega zakona se je v poslednjih petih letih nad polovico nemadjarskih šol spremenilo v madjarske itd.

Taka je tendenca ministra Tisze v narodno-političnih vprašanjih. Tudi ni nikake dvojbe, da se bode ta tendenca še bolj ukrepila, to tem ložje, ker so narodne stranke, ki so jedine nasprotnice temu pomadjarjenju, krajno osamljene druga od druge, slabe in neorganizovane. Slovaki in Rusini na Ogerskem nemajo skoraj nobene narodne inteligence ter ne sestavljajo nikake politične stranke, tedaj se še vladi proti njim boriti ni treba. Rumuni se že več kakor tri leta drže pasivne politike, ne udeležujejo se političnega življenja, le sem ter tja izdajo kak protest proti vladnemu nasilstvu. Transilvanski Saksonci držé se skoraj ravno take politike. Južnoogerski Srbi, ki so dosedaj sestavljali najodločnejšo avtonomistično stranko v ogerskem parlamentu, so sedaj najedenkrat premenili svoj program; kongres srbske stranke v Velikej Kikindi, je sklenil odpovedati se od strogo avtonomističnega programa in približati se vladi, ter na ta način poskusiti kaj doseči za svojo narodnost. Sicer se pa ve, da bodo vse, kar bodo dosegli, morali drago plačati. Hrvatje, ki so dolgo hrabro branili svojo narodnost, že jenjujejo upirati se silnemu madjarskemu pritisku. To se je videlo, ko se je v hrvatskem saboru obravnavalo o Vojnovičevem predlogu, ki se tiče protesta, da se je lansko leto ob izgredivih nastavljal kraljevi komisar. Dotični sklep sabora bil je prava kapitulacija hrvatske narodne stranke pred Tiszom.

Iz tega je razvidno, da neso bile liberalne tendence Tiszine vlade povod velikemu veselju v mnogih šovinističnih ogerskih listih, in nemakoliberalnih organih v Avstriji, ko je zmagala zopet vladna stranka na Ogerskem, ampak vse kaj družega. Za madjarske politike ta zmaga Tisze ni nič družega, kakor ukrepljenje madjarizacije, avstrijski nemški centralisti pa v njej vidijo zmago državnega centralizma in oslabljenje ogerskega slovanstva.

LISTEK.

Knez Serebrjani.

(Ruski spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil I. P.)

(Dalje.)

XXXIX. Poglavje.

Poslednje svidanje.

Helena je s shujšano roko priuzdignila črno tkanino, ki je zakrivala vrhnji del njenega obraza in knez je zagledal njene tihe oči, lepe od solza, znani krotki pogled, omračen nekoliko od mnogih neprepanih nočij in duševnega trpljenja.

— Z Bogom, Helena! zakričal je in pal k njenim nogam; z Bogom za vselej! Daj mi Bog pozabiti, da bi bila mogla biti srečna.

— Ne, Nikita Romanovič, — rekla je Helena, — sreča nama ni bila namenjena. Kri Družine Andrejeviča bila bi mej srečo in nama. Za mene si je on nakopal carsko nemilost, a jaz sem se pregrešila proti njemu in sem kriva njegove smrti! Ne, Nikita Romanovič, midva nesva mogla biti srečna. Pa kdo ja tudi zdaj srečen?

— Res, kdo je zdaj srečen! — ponovil je Serebrjani. — Bog ni milostljiv svetej Rusiji; pa vender jaz nesem mislil, da se bode treba nama ločiti za zmiraj!

— Ne, za zmiraj, Nikita Romanovič, — zasmehljala se je otožno Helena, — samo tukaj, v tem življenji. Tako je tudi moralo biti. Ne bilo bi lepo, ko bi se midva veselila, ko trpi vsa zemlja veliko gorje in britkost.

— Zakaj, — rekel je z mračnim obrazom Serebrjani, — zakaj nesem dal glave pod tatarskimi sabljami! Zakaj me ni usmrtil car, ko sem mu prinesel pokorno glavo! Zakaj sem zdaj ostal na svetu.

— Nosi, križ svoj, Nikita Romanovič, kakor ga nosim jaz. Tvoja osoda je ložja od moje. Ti moreš braniti svojo domovino, a meni ne ostaja družega, kakor moliti zate in obžalovati svoje grehe!

— Kaka domovina! Kje je naša domovina! — zaklical je Serebrjani. — Pred kom nam jo je braniti? Ne Tatarji, ampak car pogublja domovino! Misli so se mi zmešale, Helena Dmitrijevna... Ti sama si še podpirala moj razum; zdaj je vse pred menoj potemnelo, ne vidim več, kaj je laž, kaj je resnica. Vse dobro gine, vse zlo premaguje! Pogo-

stem prihaja mi Kurbski na misel, pa jaz sem odganjal od sebe te pregrešne misli, dokler je moje življenje še imelo kak smoter; zdaj pa nema nobenega smotra več, sila doseglja je vrhunec... pamet se mi meša.

— Razsvetli te Bog, Nikita Romanovič! Ali že zato, da ti je ušla sreča, hočeš postati carjev sovražnik, in se hočeš zoperstavljati vsej zemlji, katera pred njim uklanja svojo glavo? Pomisli, da Bog nam pošilja skušnjave, da bi se mogli zopet videti na onem svetu! Pomisli vse svoje življenje, in ne lagaj samemu sebi, Nikita Romanovič!

Serebrjani povsíl je glavo. Neizodovoljnost, ki je vskipela v njem, izrinila je v njegovem notranjem stroge pojme svete dolžnosti, v katerih je bil odgojen in katere je dozda zvesto hranil v svojem srci, če tudi ni mogel vselej njim pokoriti se.

— Nosi križ svoj, Nikita Romanovič! — ponovila je Helena. — Pojli, kamor te pošilja car. Odpovedal si se upisati v opričino, in tvoja vest je čista. Pojdi na sovražnike ruske zemlje; jaz pa ne neham moliti zate do svoje poslednje ure.

— Z Bogom, Helena, z Bogom, sestra moja! — vskliknil je Serebrjani, in skočil je k njej.

Njen mirni pogled se je srečal z njegovim

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 16. julija.

Na **Koroškem** je volilna agitacija oblasti mej liberalci jako živa. Posebno se pa ruje proti Einspielerju, radi bi ga Nemci izrinili iz deželne zbornice, da bi potem v njem ne bilo nobenega zastopnika slovenskega prebivalstva na Koroškem. Zato morajo Slovenci tam biti jako pozorni, le potem je mogoče, da obdržijo ta sedež in še katerega pridobijo.

Novi vrhovni poveljnik **vojnega brodogradstva** podadmiral pl. Sterneck izdeluje sedaj nek obširen pa tudi z mnogimi stroški združen projekt o povečanju in oboroženju vojnega brodogradstva po najnovejših rezultatih vojne znanosti.

„Gazetta Narodowa“ zahteva, da naj se **Pojaki in Čehi** porazumejo o zboljšanju državno-železniškega statuta.

Debata v **dalmatinskem** deželnem zboru o Pavlinovičem predlogu, da se hrvaški jezik prizna za uradni jezik v Dalmaciji, bila je precej živahna. Ta predlog je najbolje zagovarjal pater Ljubić in poudarjal, da s tem predlogom se pospeši združevanje Dalmacije s Hrvaško in Slavonijo, pa tudi utelesenje Bosne in Hercegovine. Zato bode glasoval za ta predlog. Italijanski jezik pa ni niti deželni jezik v Dalmaciji, ker v nobenem kraju ne bivajo zdržema Italijani, v največ okrajih pa še nobenega Italijana ni. Italijanščina je nam samo urinila beneška vlada. Potem pa do zdaj ni bilo nikdar prave enakopravnosti. Italijanščina je uživala povsod nekak privilegij. Zato je pa že čas, da se hrvaščini da ona veljavnost, katera jej gre, zato mora vsak, kdor hoče spraviti, pritrditi temu predlogu. Temu predlogu so se ustavljali Italijani potem pa nekateri vladni krovci, mej njimi dva uradnika Kapović, predsednik deželne sodnice v Splitu, in Petranović, svetnik deželne sodnice v Zadru. Ta dva moža sta vedela povedati, da manjka sposobnih uradnikov, da bi se ta predlog dal izvesti. Star in navaden izgovor pri tacihi prilikah. Zbor je konci debate vsprejel ta predlog s 24 proti 7 glasom.

V **moravskem** deželnem zboru se že začnajo prepiri mej Nemci in Čehi. V soboto se je poleg že omenjenega nastavljanja jednega deželnega koncipista, tudi obravnavalo o tem, da bi se ustanovili na novo dve mesti revidentov. Temu je ugovarjal dr. Tuček v imenu Čehov. Izražal je željo, da bi se reorganizovala služba uradniška in omejil birokratični aparat, zlasti naj bi se ne ujavjal v okrajna zastopstva, ki se imajo na novo upejlati. Nemci povsod skušajo sedaj, kolikor je mogoče svojih ljudi urediti v javne službe, dokler še imajo moč v svojih rokah. Tudi v tej zadevi je srednja stranka pripomogla Nemcem k večini. — Dr. Helcelet in tovariši so stavili v deželnem zboru predlog, da se §. 3 deželnega volilnega reda tako spremeni, da bodo volili trgi in mesta doma.

„Kölnische Zeitung“ piše o sedanjem položaju **levičarjev** v Avstriji sledeče: „V Avstriji si združena levica iz jelekne kopeli opozicije ni pridobila nobene nove moči. Nasproti je pokazala generalna skušnja za nove volitve v državni zbor, volitve v deželne zbornice, kolikor so se dozdej že vršile, da je združena levica izgubila mnogo zaupanja pri nemškem narodu. Še celo na Dunaji, glavnej trdnjavi liberalizma, so si nasprotniki združene levice pridobili znatne manjšine. Mislili smo, da bodo sedanje volitve za deželne zbornice nemštvu po naravnem parlamentarnem potu pripeljale novih močij, pa to upanje nas je goljufalo, in največ je temu krivo postopanje levicarjev samih. Močni nemško-liberalni odpor se je res zgodil pod Taaffe-

pobitim pogledom, objela ga je kakor brata in poljubila trikrat, brez vsakega strahu in nemira, kajti v tem posloviteljnem poljubovanju ni bilo tega čustva, katero je pred dvema mesecema pri ograji Morozovljevega vrta vrglo knezu v naročje, ne da bi bila to vedela ali hotela.

— Z Bogom! — ponovila je, zopet doli spustila pokrivalo, in hitro odšla v svojo celico.

Zaslišalo se je zvonjenje k večernej molitvi. Serebrjani je dolgo gledal za Heleno. On ni slišal, da je govorila z njim opatinja, ni čutil, da ga je prišla za roko in spremila ga iz zagraje. Molče je sedel na konja, molče se je vračal z Mihejičem po potu po smrekovem gozdu. Zvonjenje samostanskega zvona ga je še le vzbudilo iz otrpnenosti. Še le zdaj je prav razumel vso težo svoje nesreče. Srce mu je pokalo od tega zvonjenja, pa z ljubeznijo je je poslušal, kakor bi v njem odmevalo poslednje slovo Helene, in ko je lahko zvonjenje, ki se je razlegalo v daljavo, utihnilo v večernem mraku, zdelo se mu je, da se mu je vse, kar mu je bilo ljubo, iztrgalo iz njegovega življenja in od vseh strani ga je objela hladna, brezupna osamelost. . .

Drugi dan odrinila je četa Nikite Romanoviča po svojem potu, vedno dalje po temnih gozdih, ki so se le

jevim ministerstvom, pa prehitro se je preobrnil v narodni radikalizem, katerega levica in njeni ustavni program nista mogla dohajati. Pod tem nemško-narodnim praporom boré se Nemci v mešan h deželah, ne pa pod staro zastavo zedinjene levice. Zedinjena levica tu zastopa večjo državniško previdnost; zato je pa tembolj obžalovati, da si ni samo s svojo politično modrostjo, temveč tudi s svojim nasprotovanjem socijalnim in gospodarskim zahtevam sedanjega časa odtujila nemško prebivalstvo. Zedinjena levica zastopa navzlic posamičnim koncesijam premenjenemu duhu časa, prej ko slej še vedno isti pretekli liberalizem, pri katerem sta pač trgovina in borska imela dobiček, nikakor pa pridelavajoči stanovni naroda.

Hrvatski sabor se je včeraj odložil s cesarskim ročnim pismom. Sabor je sedaj zadnjokrat zbororal, kajti v septembru mu poteče volilna doba in bode razpuščen

Vnanje države.

Včeraj je prišel **nemški** cesar v sedemnajstokrat v Gastein v kopeli. Njegovo spremstvo obstoja iz 47 oseb. Avstrijski cesar Fran Josip in cesarica Elizabeta pa prideta v Gastein 5. avgusta, da se tam snideta z nemškim vladarjem. Teh vsako leto se ponavljajočih snidenj smo se že tako privadili, da jim nikdo več ne pripisuje nikake politične važnosti.

Velika razburjenost je na **Angleškem**, da je zgornja zbornica zavrgla volilno reformo. Razdraženost je tem večja, ker je temu vzrok le zvižaja jako neprijetnega lorda Salisburyja. Nanj se je bil namreč obrnil Gladstone, in ponudil konservativcem kompromis. Obe zbornici parlamenta morali bi bili dati izjavi, da sti vsprejeli volilno reformo v zaupanju na obljubo vlade, da bode ta v prihodnjem zasedanju predložila parlamentu predlogo o novi razdelitvi volilnih okrajev. Ta izjava bi se bila imela predložiti kroni, da se tako s skupnim delovanjem vseh treh postavodajalnih faktorjev doseže jamstvo, da se bode nadaljevala volilna reforma v smislu kompromisa. O tem kompromisu se je pogajal Gladstone v poslednjem trenutku pred odločitvijo zgornje zbornice, Salisbury je pa ta pogajanja zamolčal proti svoji stranki. Zato je tudi zmagal, a glasovanje bi bilo vse drugače izpalo, ko bi bili vedeli vsi konservativci za ta kompromis. Vsled tega nesporazumljenja je predvčeraj lord Wemyss napovedal nek predlog, da volilna reforma še enkrat pride v zbornici na vrsto. Vlada je podpirala ta predlog. Ali bode vsprejet, se še ne ve. Ako bi pa ta predlog ne bil vsprejet, odložil se bode parlament 8. avgusta in zopet sklical na 20. oktobra.

Nemčija in Avstrija se neki misliti na **egiptovski konferenci** ustavljati vsakemu ponižanju obrestij egiptovskega dolga. Avstrija pa tudi hoče predlagati, da bi bilo mesto predsednika komisije egiptovskega dolga, ki bode po angleško-francoskem sporazumljenju vedno kak Anglež, samo častno mesto brez odločujočega glasu. Rusija in Nemčija bi pa tudi radi stopili v to komisijo. Rusiji pa baje tudi ni povsod, da bi se dovolila nevtralizacija Sueškega prekopa in ne bode hotela drugače v to dovoliti, da se dovoli nevtralizacija Bospora in Dardanel. Iz tega je razvidno, da ima konferenca več težav rešiti, nego se je mislilo.

Domače stvari.

— (Najnovejši slovenski dnevnik) priobčil je v včerajšnji številki naslednjo domačo stvar:

— (Našim „Sokolom“.) Operacije na lastnem životu so od nekdanj najbolj mučne, — zaradi tega je tudi nam prav neprijetno, da moramo danes utemeljeno grajo izražati „Ljubljanskemu Sokolu“.

kaj malega pretrgali, in držali se Brjanskega gostega gozda. Knez jezdil je naprej in Mihejič daleč za njim in ni se predrznil pretrgati njegovega molčanja.

Serebrjani je jezdil in povešal glavo, in sredi največje obupnosti svetilo se mu je, kakor daljna zarja neko tolažilno čustvo. To bila je zavest, da je v življenju storil svojo dolžnost, kolikor mu je dopuščal njegov razum; hodil je vedno po ravnem potu, nikdar ni nalašč krenil z njega. Dragoceno čustvo, katero živi sredi skrbi in bitkosti, kakor neodvzljiv zaklad v srci poštenega človeka, in pred katerim je vse bogastvo sveta, vse, po čemer hrepene ljudje, — prah in nič drugega!

Ta zavest je dajala Serebrjanemu moč, prenašati življenje, in v mislih je ponovil vse okoliščine slovesa od Helene, ponovil vsako njeno besedo in našel otožno tolažbo v misli, da bi res ne bilo lepo veseliti se v sedanosti, da se on ni ločil od svojih bratov, a prenaša z njimi vse težave.

Domislil se je tudi besed Godunova in bitko se je zasmehljaj, ko se je spomnil, s kakim prepričanjem je govoril o poznanju človeškega srca. „Vidi se,“ mislil si je, „da tudi vsega ne ugane Boris Teodorovič! Dobro on pozna državna dela in srce

Tembolj, ker sicer odkrito simpatizujemo s tem domačim društvom ter po vsem odobravamo koristni njegov namen. A zgrešili bi pravo pot, ako bi hoteli po vzgledu nekega drugega slovenskega dnevnika vso krivdo za to, kar se je v nedeljo zvečer zgodilo pred kazinskim vrtom, zvaliti na pristaša protivne nam stranke, naj se uže piše „Müller“ ali „Meier“. Factum je, da je filharmonično društvo moralo prenehati sredi pesmi, vsled hrupa, s katerim sta ljubljanski „Sokol“ in spremljajoča ga množica korakala poleg kazinskega vrta. Da so si „Sokol“ izbrali baš to črto, tega jim nečemo zameriti, — imeli so vnanji povod v tem, da so njih tovariši veterani svojo zastavo deponirali v društvenih prostorih, v Gledaliških ulicah. Tudi tega jim ne bomo očitali, da so se bližali čitalnici z „živio“-klici, spremljani od trobentačev, kateri so svirali sokolsko koračnico. Ali da se je med pojave preglasne lojalnosti vmešavalo izzivajoče žvižganje in sikanje, katero se je moralo vender le tolmačiti kot nepotrebna in neopravičena demonstracija proti mirnemu, recimo, nemškemu društvu, in da „Sokolov“ odbor ni imel dovolj taktosti, društvenikom priporočati, da bi se od čitalnice vrnili skozi Schellenburgove ulice, izogibaje se kazinske okolice, ter da so ljudske množice še potem s hrupom in vpitjem nagajale filharmonikom in motili njih produkcijo, to moramo odločno grajati. Vprašamo le, kake pritožbe bi se čule iz naših ust, ako bi pri javni „besedi“ morala prenehati slovenska pesen vsled demonstrativnih „hoch“-klicev nemškega društva in njegovega spremstva?

Tako početje je otročje, ob enem pa je škodljivo naši pravični stvari. Nemškemu protivniku stisnili smo orožje v roke in svetu smo dokazali, da se naš narodni čut najrajše razodeva v — škandalih. Za Boga, kaj treba Nemca dražiti, ako on miruje?! Danes uže se čitajo po dunajskih listih pretirane vesti o izmišljenih izgrelih pred kazinskim vrtom, v novič se bode svet begal z neresničnimi poročili, da miren Nemec niti svojega življenja varen ni pred slovensko drzovitostjo in surovostjo — in kedo je prouzročil zlobno to zbadanje? Odgovor je lahek. In še eno: baš sedaj se prizadevajo goriški bratje od ministerstva dobiti dovoljenje, da bodo slovenska društva z vihrajočimi zastavami smela korakati pri slavnostnem sprevodu po goriških ulicah. Ali so premislili naši nepremišljeni, da so s svojim netaktnim postopanjem kaj slabo uslugo storili slovenskemu življu na Sočinem bregovju? Zopet nov dokaz, kolikokrat mi kranjski Slovenci prav po nepotrebnem škodujemo interesom rodnih nam bratov po sosednih kronovinah.

Razume se samo po sebi, da s temi opazkami nikakor ne nameravamo braniti ali zagovarjati neumestne zabavljice nekaterih več ali manj smešnih oseb iz nemškega tabora. Kar so v nedeljo zvečer čenčali nepoklicani branitelji germanstva pred kazinskim uhodom, je le drastičen dokaz za istinitost Horacijevega izreka: *Iliacos intra muros peccatur et extra!*

Nikdar nismo čutili najmanjše slje zavračati slovenskih dnevnikov Benjamina in njegove hiper-

Ivana Vasiljeviča; on že naprej ve, kaj poreče Maljuta ali kaj stori kak drug opričnik; a kako čutijo ti, ki ne iščejo svojih koristij, to njemu ni znano!

Nehoté spomnil se je Serebrjani Maksima in pomislil, da tako ne bi bil sodil njegov pobratim. On ne bil bi rekel: Morozova ni vzela iz ljubezni in čakala bo tebe. Rekel bi bil: hiti pobratim moj! Ne zgubi nobenega trenutka; poženi konja in ustavi jo, dokler je še čas!

In pri misli na Maksima zdela se je Nikiti Romanoviču osamelost še težavnejša, kajti vedel je, da se nikdo z njim ne bode tako sprijaznil, nikdo ne napolnil s svojo dušo njegove duše, razjasniti pomagal mu mnogo, kar mu je bilo temno v njegovem poštenem srci, kajti v zmešnjavi dogodkov ni utegnil razjasniti. . .

In njegovega življenja pot tekel bode, ne vprašaje, ali se skladajo ali ne njegova boljša hrepenenja z njegovimi težkimi zahtevami. Dolgo mu bode morda življenje še pletlo svoj pisani vzorec, v katerem vsaka podrobnost, sama za se vzeta, nema nobenega jasnega smisla, a se vse prikazni držé kakor nepretrgljiva veriga, izvirajoč druga iz druge s strogo doslednostjo.

In Serebrjani je povsod glavo in spustil va-

bolnične in eksotične izjave, a navedenemu sestavku nasproti bilo bi molčanje — pregreha, kajti v njem postavil se je naš oficijozus na isto stališče, na katerem so že davno „Tagespost“, „N. fr. Presse“, „Deutsche Zeitung“, „Deutsche Wacht“ itd., v tem sestavku neopravičeno in uprav licemerski napada našega vrlega „Sokola“, uporabljajoč pri tem poslu vsa nemško-liberalna sredstva, kakor so: laž, perfidija, zavijanje in sumničenje.

Laž je, da se je mej „pojave preglasne lojalnosti umešavalo izzivajoče žvižganje in sikanje. Nikdo, niti izmed Sokolov, niti izmed spremljajoče množice ni žvižgal ali sikal. Perfidna je trditev, da je filharmonično društvo sredi pesni moralu prenehati vsled hrupa prouzročenega po „Sokolu“ in po množici, kajti istina je le to, da filharmoniki baš dotične pesni niso znali in da jim je prav a tempo prišel ta izgovor. Istina pa je tudi to, da so filharmoniki in njih pritaši na kazinskem vrtu sedeči, začuvši godbo mimo korakajočega „Sokola“ začeli unisono tako močno sikati in žvižgati, da se petje filharmonikov niti čulo ni, da sotoorej morali prenehati. Sikanje in žvižganje prihajalo je jedino le s kazinskega vrta, a po starej basni o volku in jagnjetu zavija se sedaj ta stvar tako, da so narodnjaki sikali in žvižgali.

Zavijanje in sumničenje je vsaka beseda, ki se izreče o kakeršnem koli izgredu ali škandalu preteklo nedejjo. Narodna stranka ima v tej zadevi popolnem mirno vest, nema si očitati ni trohice. Da je pa v očeh uradnega lista že to neodpušljiva grehota, da se predrznejo narodna društva mimo kazine z godbo korakati, to je pač le plod slabo razumljene in še slabše praktikovane spravljivosti. Tej gospodi bi bilo menda le tedaj ustreženo, ko bi morali „Sokoli“ in druga društva tihotapno po stranskih potih vračati se v Čitalnico, kakor je bilo še pred malo leti, ko bi v lastnej hiši morali biti še vedno „podlaga tujčevi peti.“ Menimo, da imamo vsaj toliko pravice, korakati z godbo skozi „Zvezdo“, kolikor filharmoniki, ki imajo na javnem odprtem vrtu svoje produkcije in kolikor nemški turnarji, ki so nedavno še v pozneje noči zažigali baš na kazinskem vrtu umetni ogenj, da je pok in prask razpokajočih se tvarin vznemirjal vso okolico. Kje je bila takrat rahločutnost oficijoznega pisca, kje je bil takrat njegov pouk o taktosti?

Najgorostasnejši in uprav nesramen pa je stavek, da smo svetu dokazali, „da se naš narodni čut najrajše razodeva v škandalih.“ Narodu slovenskemu, ki je na toliko taborih zboroval, ki je priredil na stotine narodnih veselje, vse v največjem, celo od nasprotnikov občudovanem redu, kaj tacega očitati, to presega vse meje. Kako sijajno razodeval se je lani za slavnostnih dnij naš narodni čut, in kako uzoren red je vladal vsekdar in povsod navzlic ogromnej nagromadeni množici.

Da se v Dunajskih listih čitajo pretirane vesti o izmišljenih izgredih, kako bi moglo to koga begati, ko vender „oficijozus“ sam priznava, da so izgredi izmišljeni, da so vesti „pretirane“, poročila „neresnična“. Ker so to njegova „ipsissima verba“ ne moremo se načuditi, od kod je nabral toliko svete jeze in skoro

bi mislili, da se v tem kaže upliv silno pripekajoče vročine. — Prav nepotrebno pa je bilo pretakati krokodilove solze zaradi slavnostnega spreveda po Goriških ulicah. V tej zadevi sti samo dve alternativni: Ako je naša zahteva pravična, mora zmagati in sprevod mora se dovoliti, ker to zahteva naša ravnopravnost. Ako je pa ravnopravnost le otla fraza, potem se ve da, bode drugače. A potem bomo imeli dokaz, da je ravnopravnost zavisna od Konšekovega sina izmišljenih in neresničnih poročil, potem bi morali i mi vsklikniti „Uboga Avstrija!“

Prav abotna je propoved, da bi nedeljski povsem mirni izlet škodoval interesom rodnih namratov v sosednih kronovinah. Tem interesom pač v prvi vrsti in največ škodnje baš „oficijozus“, on je pravi vzrok, da se z nezadovoljnostjo in nekakim gnevom zre na dogodke v beli Ljubljani in včerajšnja njegova neosnovana filipika je temu neovrgljiv dokaz.

Konstatovati nam je še, da ni res, da bi se bila mimo kazine svirala sokolska koračnica, zatrtje nam je slovesno da ni bilo od narodne strani nobenega škandala, da je tedaj vse, kar je pisal „oficijozus“ popolnem s trte zvito, konstatovati pa tudi, da je sinoč zavlada po vsej Ljubljani vsled tega neopravičenega in odurnega napada silna razburjenost, občna nevolja in da je vse bilo tega mnenja, da uradni list nema menda drugega smotra, nego napadati in sumničiti narodnjake in narodna društva.

Da, da, „operacije na lastnem životu so od nekdan najbolj mučne“, to mora znati najnovejši naš dnevnik, kajti včeraj izvršil je na sebi pravi pravcati „barakiri“.

— (Imenovanje.) Gosp. Josip Lendovšek, suplent na prvi državni gimnaziji v Gradcu imenovan je učiteljem na državni gimnaziji v Beljaku.

— (Obrtni nadzornik) za Štajersko, Kranjsko, Primorsko in Dalmacijo, dr. Pogačnik, prišel je 11. t. m. v Maribor in ogledal si ondotna obrtna podjetja in tovarne.

— (I. mestna peterorazredna deška ljudska šola) v Ljubljani izdala je svoje letno poročilo, kateremu povzamemo, da je bilo na tej učilnici. začetkom leta 469 učencev, po narodnosti 431 Slovencev, 6 Hrvatov, 1 Srb, 31 Nemcev, 2 Laha. Za bližnji višji razred sposobnih 335, nesposobnih 121. Vrh tega je pripravnic za obrtniшко šolo obiskovalo 130 učencev, mej njimi Slovencev 128. Knjižnica za učence broji 385, ona za učitelje 265 zvezkov. V primeri z lanskim šolskim letom se je število učencev pomnožilo za 65 in v tretjem razredu bili so upisani 104, kar je gotovo velomnogo, oziroma preveč. Tudi v prvem razredu bilo jih je 96, potreba paralelke tedaj očitna.

— (Kopanje) po Ljubljani sredi mesta, posebno v Trnovem in Krakovem in na sv. Petra predmestji, kjer je po mestnem magistratu prepovedano, postalo je kar občno. A ne samo, da se kopljejo otroci popolnem nagi, isto delajo tudi odrasli ljudje in se celo vozijo, kakor jih je Bog ustvaril, v čolnicah po Ljubljani. Po nabrežji pa hodijo ljudje, ki morajo to nehotoma gledati. Tu bi bilo pač energičnega postopanja mestne straže treba, katera, dasi vemo, da je preobložena z drugimi posli,

bode le s strogim postopanjem odstranila te nespodobnosti.

— (Utonil) je včeraj zvečer 19 letni vojak domačega polka Josip Gorišek doma iz Vrhpolja pri Kostanjevici, na oglu Prul, pri cesarskem grabnu. Izvlekli so ga sicer brzo iz vode, a bilo je prepozno.

— (Iz ljubosumnosti) hotel se je včeraj utopiti neki pomočnik brez dela. Skočil je v Ljubljano, ko je prej že naznanil svojim prijateljem, da mora umreti, ker se mu življenje studi. Tolkel se je z uteži prej po glavi, skočil potem v Ljubljano, pa se koj rad pustil izveči iz vode, ko se je ohladil. Rekel je, da je bil razdražen in malo (?) pijan. No sedaj bode morda ohlajen živel še dalje.

— (Zgubil) je včeraj v pijanosti zadremajoč na vozu voznik Janez Klemenčič z Dolenjskega sod napolnen z nad 300 litri špirta, na cesti od Ljubljane do Grosupljega. A danes v potu svojega obraza prihitevši po cesti proti Ljubljani, našel ga je v jarku blizu Lavrice. Da bi bili vsakdanji gostje Lassnikove in Pichlerjeve kleti vedeli, da se ta njihova največja slast neoprabljena brez gospodarja hladi na cesti proti Grosupljemu, to bi se bili okoristili!

— (Pri Brdovci) na Hrvaškem izvlekli so iz Save utopljenca. Po obleki sodeč je bil ponesrečenec kmet iz Štajerske ali iz Kranjske. Denarja ni imel pri sebi, glava mu je bila z ostrim orodjem, najbrže s sekuro razklana. Začela se je preiskava.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 16. julija. „Wiener-Zeitung.“ Sekcijski načelnik Czedit imenovan predsednikom generalnega ravnateljstva državnih železnic, nadzornik obratnega ravnateljstva na Dunaji Eduard Zinkl imenovan je obratnim ravnateljem v Beljaku.

Pariz 26. julija. Včeraj čez dan v Marseille 20, v Toulonu 7 za koleru mrtvih.

Berolin 15. julija. Francoski poslanik izrazil je po nalogu svoje vlade svoje obžalovanje, da se je včeraj v Parizu snela in raztrgala nemška zastava. Zaradi hitrosti, s katero se je to vršilo, ni redarstvo o pravem času moglo poseči vmes.

London 15. julija. Reuterjev bureau poroča iz Adena: Tukajšni angleški rezident odplul je včeraj z dvema topnjačama v Berbero, da to пристanišče za Anglijo vzame v posest.

Razne vesti.

* (Naša cesarica in otročja politika.) Naša cesarica se je šla nedavno s svojo dvorno gospo v okolico pri Ištu sprehajati. Na sprehodu sreča dve deklici, ki sti se vračali iz šole domov. Visoka gospa jima da nekaj sladkarij in vsakej po jeden srebrn goldinar. Veselo korakati učenki s cesarico, katera se z njima dobro zabava, dalje. Nazadnje reče naša vladarica: „Zdaj pa lahko noč. Pojdita domov!“ Deklici obe najedenkrat odgovoriti: „Lahko noč, gospa cesarica!“ „Ali me poznate?“ vpraša čudeč se cesarica; „zakaj ste to še le zdaj povedali?“ Starejša se zvito nasmejlja in pravi: „Mati je rekla, da je boljše, če se človek dela, ko bi ne poznal gospé cesarice, ker se potem od nje več dobi.“ Cesarica in njena spremljevalka sti se na to še dolgo in presrečno smijali nad otročjo politiko.

XL. Poglavlje.

Poselstvo Jermaka.

Mnogo časa je preteklo, odkar je Serebrjani odšel iz slobode na čelu pomiloščenih razbojnikov. Razne premene so se dogodile od tega časa v svetih Rusiji. Pa Ivan se je kakor poprej udajal sumom in kaznoval je najboljši in najveljavnejši državljane, ako je zopet prišel k sebi, se je javno kesal, pošiljal samostanom bogate darove in dolge zapisnike z imeni usmrtenih, da naj molijo za njih pokoj. Od prejšnjih njegovih ljubimcev ni ostalo nobenega. Poslednji in glavni izmed njih, Maljuta Skuratov, ki ni nikoli skusil carske nemilosti, bil je ubit pri obleganju Najda ali Weissensteina v Livoniji, njemu v čast je Ivan sežgal na grmadi vse ujete Nemce in Švede.

Na stotine in tisoče Rusov je izgubilo vsako nado na boljše čase in odšlo v tolpah v Litvo in Poljsko.

Jeden sam srečen dogodek pripetil se je v tem času. Ivan je spoznal nepotrebno razdelitve zemlje v dve polovini, iz katerih je manjša zatirala večjo in na prigovarjanje Godunovo uničil je opri-

čino. Vrnil se je na bivanje v Moskvo in strašni dvorec v Aleksandrovske slobodi izpraznil se je za vselej.

Mej tem je mnogo nadlog zadelo našo domovino. Glad in kuga sta pustošila mesta in vasi. Nekolikokrat je tudi han napal naše ozemlje, jedenkrat je celo požgal vse hiše okrog Moskve in velik del mesta. Švedi so napadali nas s severja; Štefan Batori, kateri je bil izbran od državnega zbora po Žigimontu, obnovil je litovsko vojno in kljubu hrabrosti naših vojsk zmagal s svojo bistrumnostjo in nam odvzel vsa naša zapadna ozemlja.

Cesarjevič Ivan, če tudi je bil napolnen s hudobijami svojega očeta, čutil je tedaj ponižanje države in poprosil je carja, da gre z vojsko na Batorijo. Ivan je videl v tem nameravanje, vreči ga s prestola, in carjevič, nekdan otet od Serebrjanega pri Paganskej Luži, zdaj ni ubežal smrti. V ječi ga je car ubil s svojo ostro palico! Pripovedujejo, da je Godunova, ki je skočil mej nja, car težko ranil, in samo zdravstveneje umetnosti Permskega gošta Strogonova se je posrečilo, oteti mu življenje.

(Dalje prih.)

jeti ter jezdil po tistem borovem gozdu, ki je bil tako mračen, kakor njegove misli. Lahki koraki razbojnikov motili so tišino v tej pustinji. Divji njeni prebivalci verice in polhi, ne vajeni v tem brezljudnem kraju, bati se človeka, se niso skrili, ko so zagledali bojnika, ampak zlezli so na vrhne veje in od tod radovedno gledali mimo gredeče. Pisani detli so se držali s svojimi kremplji za mahom poraščeno skorjo drevesnih debel, in obračali svoje rudeče glave na prišlece in zopet začenjali tolči ob suho drevo.

Jeden bojniki, navdušen od prirodne lepote, zapel je poluglasno neko pesen; drugi so se mu pridružili in kmalu so se vsi glasovi izlili v jeden zbor, kateri se je z zvučnimi premenami daleč razlegal pod temnimi drevesi...

Tu bi lahko končali našo žalostno povest, ostaja nam še samo povedati, kaj je bilo z drugimi osobami, ki so morda s Serebrjanom delile sočutje čitatelja. O samem Nikiti Romanoviču slišali bomo še jedenkrat na konci naše povesti, pa zato je treba preskočiti sedemnajst težkih let in preseliti se v Moskvo v slavno leto prisvojenja Sibirije.

* (Cesar in korporslov sluga.) Kakor je znano, naš cesar zgodaj ustaja in se poda ali na sprehod ali pa na delo. Za časa zadnjih vojaških vaj v Bruku pri Litvi gre naš vladar edenkrat že ob polu šestih jutraj v ostrog vojaške obiskat. Ustopivši v prvo barako, vidi, da si korporel ravno prvi črevelj zavezuje in njegov sluga jermena snaži. Vsi drugi vojaki, utrjeni po težavnih vajah prejšnjega dne, so že trdno spali. Korporel cesarja zagledavši, skoči kvišku in zaupije prav glasno in razločno: „Pozor!“ Na to povelje ustopi k njemu sluga kot jedin vojak in pozdravlja roko po sivu svojih spodnjih hlač držec, najvišjega gospoda. Drugi vojaki so spali dalje. Oni pa, katere je zbudil korporel klic, si neso upali kvišku planiti in običajne časti skazovati našemu vladarju. „Že dobro. Obujte si še drugi črevelj in napravite se,“ reče cesar korporelu. Sluga pa nagovori magjarski: „Ti si Oger. Povej mi toraj, zakaj ne nosiš vojaških spodnjih hlač?“ — „Vaše Veličanstvo!“ se odreže v svojem materinem jeziku prostak, „jaz sem na nošnje širokih ogerskih hlač bolj navajen. Vojaške ozke spodnje hlače se pa tudi po 2 ali 3 kratnem perilu prehitro raztrgajo. Zato rajši sam svoje nosim.“ Pokaži svoj telečnjak!“ ukaže nato cesar. Vojak ga prinese, odpre in cesar zapazi v njem dvoje spodnjih, lepo zloženih hlač in nekaj viržink. „Toje lepo“ govori dalje, „da ti državo tako varuješ. Takih vojakov potrebujemo v državi.“ Potem gre cesar dalje in se pomenkuje z vojniki, kateri so že ustali one pa, ki so še spali, pusti v miru počivati. Kdo je bil pa zvečer tistega dne bolj vesel in ponosen ko naš sluga, kateri je prejel od cesarja za vzgledno varčnost 100 najboljših viržink.

* (Kraljeva ponižnost.) Profesor pl. Nordenskjöld, katerega obsipajo z redi zaradi njegovih na severnem potovanju pridobljenih znanstvenih zaslug, ni hotel sprejeti severne zvezde reda, ki mu ga je podelil Švedski kralj Karol XV. Nekaj mesecev pozneje obišče profesor kralja, da bi mu izročil kožo belega medveda, katero je s sabo s seboj prinesel. Kralj vsprajemsi dar pravi: „Lepa hvala! Jaz nesem tako prevzet, kot vi!“

* („Kdor zna, pa zna.“) Nedavno se je mlad odvetnik oženil, a vendar pridržal svojo prejšnjo hišino, deklico izredne lepote, tudi po poroki pri hiši. Njegovo zaradi medenih tednov za malo časa pretrgano ljubezen do hišine, nadaljevala sta njegova dva tudi oženjena prijatelja in pogosto obiskovala hišo novoporočencev. Čez nekaj časa odpušči mlada gospa in gospodinja, ne vemo iz kakega razloga, hišino, služkinjo treh gospodov, iz službe. Zvita deklica pa piše na to odvetniku: „Dragi gospod! Menim, da 300 gld. ne bo preveč. Verjemite mi, da nimam niti koščeka otročjega perila, katero bom prav kmalo in zelo potrebovala.“ Odvetnik se bicer prestraši, ko bi bila strela z jasnega vanj udarila, a si naglo pomaga iz zadrege. Drugi dan že dobila oba njegova prijatelja dve jednako glaseči se pismi: „Dragi prijatelj! Tvoja ljubica se je do mene obrnila s prošnjo, da bi jaz mej tabo in njo posredoval. Menim, da 300 gld. ne bo preveč. Verjemite mi, da ona nema niti koščeka otročjega perila, katero bo prav kmalo in zelo potrebovala.“ Uro pozneje, ko je odvetnik pismi odposlal, že prideta dva služabnika v njegovo hišo in prineseta vsak od svojega gospoda pismo. Mlad mož pismi odpre in vzame iz njih po 3 čisto nove višnjeve stotake. Zvita buča hitro pošlje 300 gld. svoje bivše hišini proti pobotnici, v katerej se ona izjavi, da je s poslanim denarjem zadovoljna in da ne bo več tirjala. — In družih 300 gold.? — Čez nekaj časa potem so obhajali god odvetnikove mlade gospé. In saj veste, odvetnik je ljubeznjiv in pazljiv mož. „Prav močno si me iznenadil“, reče laskavo njegova soproga; „kdo vé, koliko si dal zopet za ta z biseri obloženi prstan!“ „Zate, moj ljubi angelček“ odgovori na to soprog, „ni meni na svetu nobena stvar predragá!“

* (Krvoločno učiteljico.) gospe Selinger, predstojnico dekliški šoli v Tarnopolu, katera je neubogljivo deklico z bucikami zbadala, so obsodili pretekle dni na 10 dni v težko ječo oziroma v globo 250 gld.

* (V Novem Yorku) dozdala se je ravnokar v 7. okraji v 57. ulici tako zvana „Osborne-hiša“, ki ima petnajst nadstropij. Stopnic v tej hiši ni, ampak s parnim vlakom skrbjeno je za promet mej nadstropji. Devetnadstropne hiše v okolici so kakor prilivci proti tej ogromnej zgradbi.

Tujci:

dne 15. julija.

Pri Slonu: Slaoe iz Trsta. — Schiess iz Grada. — Jesenko iz Trsta. — Maliverus iz Milana. — Podnebšek iz St. Martina. — Kotnik iz Vrda. — Geiss iz Krškega. — Lewy iz Trsta.

Pri Maltet: Gradec z Dunaja. — Račič iz Reke. — Rainisch z Dunaja. — Mačenal iz Trsta. — Hradetz z Dunaja. — Vitez pl. Schneid iz Kamnika. — Hertzl z Dunaja. — Ruff iz Odese.

Umrli so v Ljubljani:

13. junija: Adolf Dežman, bivšega oštirja sin, 9 mesecev, Zvonarske ulice št. 7, za krčem. — Marija Breclnik, mizarjeva žena, 49 let, Konjuški trg št. 2, za brankom. — Friderik Ramovš, zvonolivčev sin, 5 1/2 let, Gruberjeve ulice št. 4, za drisko.

kegljanju na dobitke,

katero priredi

Ljubljanski „Sokol“

na kegljišči čitalnične restavracije na korist fondu za svečanost petindvajsetletnice svojega obstanka.

Kegljanje se je začelo dne 1. julija in traja do dne 15. avgusta t. l. do 8. ure zvečer.

DOBITKI:

I. dobitok 10 cekinov	VI. dobitok 1 cekin.
II. „ 7 „	VII. šaljev dobitok za največkrat vseh 9.
III. „ 5 „	IV. dobitok je za največ serij.
IV. „ 3 cekini	
V. „ 2 cekina	

Serijs 9 lučajev velja 20 kr.

Kegljaljo se bode lahko vsak dan od 9. ure jutraj do 12. ure po noči. — Onim, ki bi morebiti ne hoteli sami kegljati, preskrbel bode odbor zanesljive namestnike.

Z ozirom na namen vabi najljubše vse ude „Sokola“ in prijatelje društva k obilni udeležbi

odbor „Sokola“.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
15. julija	7. jutraj	739.30 mm.	+20.6° C	sl. zah.	jas.	
	2. pop.	737.32 mm.	+30.6° C	sl. vzh.	jas.	0.00 mm.
	9. zvečer	736.65 mm.	+24.4° C	brezv.	d. jas.	

Srednja temperatura +25.2°, za 6.2° nad normalom.

Tržne cene v Ljubljani

dne 16. julija t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	8	12
Rež,	5	85
Ječmen	4	55
Oves,	3	25
Ajda,	6	18
Proso,	6	34
Koruz,	5	70
Leča	8	—
Grah	8	—
Fižol	9	—
Krompir, 100 kilogramov	3	50
Maslo, kilogram	—	93
Mast,	—	78
Špeh frišen	—	60
„ poven,	—	72
Surovo maslo,	—	85
Jajca, jedno	—	2
Mleko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	64
Telečje	—	52
Svinjsko	—	70
Kostrunovo	—	40
Kokoš	—	40
Golob	—	17
Seno, 100 kilogramov	1	96
Slama,	1	78
Drva trda, 4 kv. metre	7	—
„ mehka,	4	80

Dunajska borza

dne 16. julija t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna rent a	80 gld.	55	kr.
3rebrna rent a	81	55	„
Zlata rent	103	10	„
5% marcna rent a	95	80	„
Akcije narodne banke	85.5	—	„
Kreditne akcije	302	50	„
London	121	75	„
Srebro	—	—	„
Napol.	9	67	„
C. kr. cekini	5	77	„
Nemške marke	9	55	„
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	125	„
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	168	„
4% avstr. zlata rent a, davka prosta	103	10	„
Ogrska zlata rent a 6%	122	—	„
„ 4%	91	25	„
„ papirna rent a 5%	88	20	„
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	50	„
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	115	„
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	121	20	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	107	80	„

NARODNA TISKARNA
v Ljubljani
priprava po nizki ceni
vožne liste
slovensko-nemške in
nemške.

Darila za birmo

v bogatej izberi po najnižjih cenah

priporoča

(429—5)

JOSIP GEBA,

Slonove ulice št. 11. urar. Slonove ulice št. 11.

Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105 gld.	75	kr.
Kreditne srečke	100 gld.	175	50
Rudolfove srečke	10	18	75
Akcije anglo-avstr. banke	120	108	50
Tramway-društ. velj.	170 gld. a. v.	215	—

V četrtek 17. t. m.

je prva in

prihodnji ponedeljek 21. t. m.

druga

dražba vin,

ki se nahajajo v kleti

krčme „zum Südbahnhof“

v Kolodvorskih ulicah.

Začetek dražbe je ob 9 uri dopoludne na licu mesta.

Pri prvi dražbi se bodo prodajala vina le za izrečeno ceno ali nad ceno, pri drugi pa tudi pod ceno.

Najljubšeje vabi kupce k dražbama

F. Kodrič-eva konkurzna-masa.

(448—1)

Japonska velikanska ajda

prava in naravnost došla, je letos po 22 kr. kg., kdor je več vzame, še ceneji. Za zanesljivo kaljivost se garantira.

J. R. Paulin v Ljubljani, (416—2)

zaloga špecerijskega blaga, „pri voglu“.

Ženiti se želi

mlad udovec, 32 let star, prav čedne vnanjosti, mnogostransko izobražen in lastnik posebno ugodnih posestev in obrtnij v neki veliki župnijski vasi blizu Ljubljane. Nevesta, naj si že bode prosta gospodičina ali pa udova brez otrok in ni nad 26 stara, naj je primerno izobražena, prijetne vnanjosti in naj ima najmanj 6000 gld. premoženja v gotovini. Ponudbe, s priloženo fotografijo, naj se izvolé do 1. avgusta t. l. pošiljati pod znakom „N. T.“ upravitelstvu „Slov. Naroda“. Tajnost zagotovljena. (441—3)

Umetne

(32—52)

zobe in zobovja

ustavlja po najnovejšem ameriškem načinu brez vsakih bolečin ter opravlja plombovanja in vse zobne operacije

zobozdravnik A. Paichel,

poleg Hradskega mostu, I. nadstropje.

Jordan-ovo

zdravilo za kurja očesa

priporoča se vsem, ki trpijo na tem, najtoplejše, ker vsako še tako ukorenineno zlo absolutno in brez bolečin ozdravi in se plača le vseh.

Cena polovici steklenice 25 kr., celi steklenici 50 kr.

Andr. Jordan-ova

droguerija v Chrudimu.

Po pošti 10 kr. več za poštno marko.

Zaloga v Ljubljani pri gospodu lekarji Jul. pl. Trnkoczy-jl. (439—3)

Mejnarodna linija.

Iz Trsta v Novi-Jork naravnost.

Veliki prvovrzdni parniki te linije vozijo redno v Novi-Jork in vsprejemajo blago in potnike po najnižjih cenah in z najboljšo postrežbo.

V NOVI-JORK. — Odhod iz TRSTA.

Parnik „East Anglia“, 3400 ton, v 15. dan julija.

„Germania“, 4200 „ v 30. „

Potniki naj se obrnejo na

J. TERKULE,

generalnega pasažirga agenta,

Via dell' Arsenale Nr. 13, Teatro Comunale, v Trstu.

Kajuta za potnike 200 gold. — Vmesni krov 60 gold.

Zaradi vožnje blaga obrne naj se na „Emiliano d“

Ant. Poglayen, generalni agent. (444—4)